

Список використаних джерел:

1. Волинський Г. Про деякі напрями реформування житлово-комунального господарства / Г. Волинський // Економіка України. – 2009. – №8. – С. 78-84.
2. Герасимчук З.В. Організаційно-економічний механізм функціонування житлово-комунального господарства / З.В. Герасимчук, К.О. Витрищук – Електронний ресурс. – Режим доступу : http://www.nbuv.gov.ua/portal/Soc_Gum/ekfor/2011_4/35.pdf
3. Драган І.О. Модернізація житлово-комунального господарства в Україні: теорія, методологія, практика державного управління / І.О. Драган [Монографія]. – Донецьк: Юго-Восток, 2010. – 401 с.
4. Лега Ю.Г. Вдосконалення управління житлово-комунальним комплексом України в сучасних умовах розвитку національної економіки / Ю.Г. Лега, Т.М. Качала, Н.Ф. Чечетова. – М. : Черкаси, 2003. – 219 с.
5. Лучкина Л. Жилищный сектор в постсоциалистических странах Европы / Л. Лучкина // Мировая экономика и международные отношения. – 2004. – № 3. – С. 89-95.
6. Салама Ю. Реформирование жилищно-коммунального хозяйства Восточной Германии / Юсеф Салама // Реформа ЖКХ. – 2004. – № 2. – С. 15-19.

Костюк К.І.

студентка;

Водянка Л.Д.

кандидат економічних наук, доцент,

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

ІНДЕКАТИВНЕ ПЛАНУВАННЯ В УМОВАХ РИНКОВОЇ ЕКОНОМІКИ

Нині в центрі уваги вітчизняної економічної науки, влади та суспільства знаходяться проблеми, що пов'язані з формуванням національної стратегії переходу до інноваційної моделі економіки. Водночас вітчизняна практика державного регулювання інноваційної діяльності в Україні має хаотичний характер; досить часто потреби інноваційного розвитку задовольняються за залишковим принципом, зокрема в сфері бюджетного фінансування НДДКР. В таких умовах нагальними потребами є забезпечення планомірності державного регулювання інноваційної діяльності та

реалізація механізму взаємодії держави та суб'єктів інноваційної діяльності.

Українська економіка на початку ХХІ ст. тільки – но вийшла з кризового стану, створивши певні передумови для модернізації, і знову відчула виклики вже світової економічної кризи. Відомо, що темпи падіння обсягів вітчизняного виробництва за наслідками розпочатої у 1992 році «шокової терапії» в економіці були більшими, за ті, що відбувалися в СРСР під час Великої Вітчизняної Війни. У 2000 р. ВВП України становив 43,2 % від рівня 1990 року, а обсяг промислового виробництва – 61,6 % цього рівня (у Радянському Союзі в період Великої Вітчизняної війни найбільше падіння промислового виробництва становило 30 %) [3].

Важливо проаналізувати значення індикативного планування для забезпечення функціонування вітчизняної економіки на засадах інноваційної моделі з таких причин: вітчизняна економіка втрачає конкурентоспроможність через високу ресурсо-, енергоємність та екологіємність, високий знос основних фондів; вирішити зазначені проблеми на засадах ринкового Злібералізму не можливо, що доведено досвідом останніх років; досвід розвинутих країн свідчить про доцільність застосування індикативного планування для вирішення проблем модернізації економіки. В Україні однією з головних перешкод будь – яким конструктивним перетворенням економічної системи є відсутність рівноправного діалогу та співпраці між державними органами влади, науковцями, бізнесом, профспілками, громадськими організаціями. Для налагодження співпраці між ними необхідною є розробка та впровадження механізму взаємодії, що дозволяв би державі в повному обсязі виконувати її соціальні функції, науковцям впливати на прийняття рішень щодо встановлення обґрунтованих макроекономічних параметрів та напрямів державних інвестицій, спрямовував бізнес на функціонування на засадах екологічно та соціально збалансованого економічного зростання, забезпечував конституційні права громадян. Без модернізації економіки, активного впровадження інноваційних технологій реалізувати такий механізм не можливо. В значній мірі створити належні умови для цього здатна система індикативного планування.

Саме індикативне планування дозволило таким країнам ринкової економіки, як Франція, Іспанія, Португалія подолати наслідки Другої Світової Війни і досягти значних успіхів у соціально – економічному розвитку. Основне значення системи

стратегічного планування полягало не стільки у формуванні орієнтовних показників чи державних інвестиціях, скільки у створенні регулярного механізму взаємодії уряду, бізнесу, профспілок і споживачів, у досягненні консенсусу та координації зусиль. Індикативне планування виправдало себе не тільки в ринковій економіці, але, наприклад, і в Китаї, що демонструє в останні 30 років вражаючі темпи росту [2].

За визначенням європейських науковців, індикативне планування є конкретною різновидністю макроекономічного планування, що можна конкретизувати як свідому діяльність державного управління, мета якої – привести з плином певного часу до бажаного стану національну економіку в цілому. Індикативне планування здійснює вплив на приватний сектор головним чином через попит, через його стимулюючий або обмежуючий характер і дуже опосередковано – через державні підприємства.

За своєю сутністю індикативне планування подібне до процесу консультування, в якому основними функціями є інформування, орієнтація, стимулювання. Індикативне планування є рівноправною взаємодією суб'єктів господарювання з їх безпосереднім залученням у процес управління економікою за пріоритету державних інтересів [1]. Тому індикативне планування, яке за своєю сутністю сприяє формуванню механізму узгодження інтересів приватних власників, держави, громадськості, є перспективним напрямом вирішення проблеми лоббізму та забезпечення відповідності заходів і інструментів економічної політики таким критеріям, як: поєднання економічної ефективності та суспільної необхідності; відповідність потребам реформування вітчизняної економіки на засадах інноваційності та екологічної орієнтованості; завчасне оприлюднення інформації щодо прогнозних макропараметрів та параметрів діяльності держорганів.

В Україні доцільною є реалізація індикативного планування інноваційно спрямованого соціально – економічного розвитку, що ґрунтується на впливі держави шляхом макроекономічного регулювання на процес розподілу обмежених ресурсів та забезпечує механізм узгодження інтересів суб'єктів інноваційної діяльності та їх взаємодії з державою.

Список використаних джерел:

1. Тимошук Індикативне планування: зарубіжний досвід та перспективи застосування в Україні/ М. Тимошук // Регіональна економіка. – 2012. – № 3. – С. 230-236.
2. Полтерович В.М. О стратегии догоняющего развития для России / В.М. Полтерович // Экономическая наука современной России. – 2011. – № 3 (38). – С. 17-23.
3. Юхименко П.І. Економічна історія : навч. посіб.- 2 –ге вид., стер. / П. І. Юхименко. – К.: Вікар, 2012.- 341 с. – ISBN 966-7131-77-7.

Луць І.В., Гаврилевська С.С.

студенти,

Національний університет державної податкової служби України

ВДОСКОНАЛЕННЯ ПРОЦЕСУ ФІНАНСОВОЇ САНАЦІЇ ПІДПРИЄМСТВА

Критичний фінансово-економічний стан підприємств України об'єктивно зумовлює необхідність підвищення значення санації, що є одним із найважливіших чинників витягнення підприємства з кризового становища та подальшого успішного їх функціонування.

Суть механізму санації полягає у фінансово-економічному оздоровленні підприємства і повній його перебудові. Отже, санація – це система фінансово-економічних, виробничо-технічних, організаційно-правових та соціальних заходів, спрямованих на досягнення чи відновлення платоспроможності підприємства-боржника в довгостроковому періоді. Саме гнучкість, динамічність фінансово-економічних заходів є головним джерелом і чинником економічних змін.

Метою даної статті є пошук напрямків удосконалення механізму санації підприємства.

Проблеми вдосконалення санаційних заходів на підприємстві знайшли своє відображення в працях багатьох вітчизняних та зарубіжних науковців. Зокрема, дослідження внутрішніх джерел фінансування санаційних заходів на підприємстві притаманні працям О.Козика, О.Копилюка, С.Корецької, В.Опаріна, Н.Селюченко, О.Терещенка, В.Федосова,. Вивченням основних